

3. Naruszenie zasad dowodowych ze względu na brak dowodów odnoszących się do stosowania wspomnianego domniemania, a także do wyłączenia stosowania art. 27 ust. 3 oraz art. 28 ust. 3 decyzji 2013/255, zmienionej decyzją 2015/18364.
4. Błąd w ocenie, co potwierdzają akty Unii, na mocy których wykreślono nazwisko skarżącego z wykazu sankcji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, L 181, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 16, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2019, L 132, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-125/21)

(2021/C 148/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Tomkin i S. Grünheid, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej ⁽¹⁾, a w każdym razie nie przekazując tych przepisów do wiadomości Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 29 ust. 1 i 2 tej decyzji ramowej;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW państwa członkowskie podejmą niezbędne środki mające na celu wykonanie przepisów decyzji ramowej do dnia 5 grudnia 2011 r. i przekazanie ich do wiadomości Komisji.

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 29 ust. 1 i 2 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW, nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do decyzji ramowej, a w każdym razie nie przekazując tych przepisów do wiadomości Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U 2008, L 327, s. 27.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-126/21)

(2021/C 148/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Tomkin i S. Grünheid, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW z dnia 23 października 2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania⁽¹⁾, a w każdym razie nie przekazując tych przepisów do wiadomości Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 27 tej decyzji ramowej;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 27 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW państwa członkowskie podejmą niezbędne działania by wykonać przepisy tej decyzji ramowej do dnia 1 grudnia 2012 r. i przekazać je do wiadomości Komisji.

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 27 decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW, nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do decyzji ramowej, a w każdym razie nie przekazując tych przepisów do wiadomości Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 294, s. 20.

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2021 r. – Parlament Europejski/Komisja Europejska**(Sprawa C-137/21)**

(2021/C 148/16)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: P. López-Carceller, J. Rodrigues, S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując aktu delegowanego zgodnie z art. 7 lit. f) rozporządzenia 2018/1806⁽¹⁾ Komisja naruszyła traktat;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut, a mianowicie naruszenie traktatów.

Zdaniem Parlamentu Komisja była zobowiązana do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 7 lit. f) rozporządzenia 2018/1806. Rezolucją z dnia 22 października 2020 r. Parlament wezwał Komisję do przyjęcia przedmiotowego aktu. Ponieważ Komisja nie przyjęła aktu delegowanego do dnia 22 grudnia 2020 r., Parlament postanowił wnieść skargę na bezczynność na podstawie art. 265 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. 2018, L 303, s. 39).